

Autoreferat

1. Imię i nazwisko.

Lucyna Nawarecka

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

W 1980 roku uzyskałam stopień magistra na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Śląskiego.

W 2006 roku uzyskałam stopień doktora nauk humanistycznych na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Śląskiego. Rozprawę pt. *Mistyczny sens mitu w „Królu-Duchu” Juliusza Słowackiego* napisałam pod kierunkiem prof. dr hab. Anny Opackiej.

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.

W latach 1980-1984 odbywałam studia doktoranckie na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W latach 1991-2000 pracowałam w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym, gdzie prowadziłam wykłady i zajęcia z literatury chrześcijańskiej i współczesnej (postmodernizm).

Od roku 2007 pracuję w Uniwersytecie Śląskim w Katowicach w Zakładzie Historii Literatury Oświecenia i Romantyzmu, po przekształceniu Wydziału – pracuję w Instytucie Literaturoznawstwa, w latach 2007 -2009 na stanowisku asystenta, a od 10. 2009 na stanowisku adiunkta.

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Omówienie to winno dotyczyć merytorycznego ujęcia przedmiotowych osiągnięć jak i w sposób precyzyjny określać indywidualny wkład w ich powstanie, w przypadku, gdy dane osiągnięcie jest dziełem współautorskim, z uwzględnieniem możliwości wskazywania dorobku z okresu całej kariery zawodowej.

Lucyna Nawarecka

Myśl i Duch. Filozoficzne i teologiczne konteksty twórczości Juliusza Słowackiego
Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2020. (recenzent M. Kalinowska).

Rozprawa wpisuje się w badania interdyscyplinarne związane z myślą poety. Podejmuję wątki, które dotychczas nie były omawiane lub dialogowo odnoszę się do tez badaczy Słowackiego.

Książkę otwiera przegląd stanu badań dotyczących tematów, które stanowią przedmiot mojej rozprawy. Są to problemy: pojmowania ja (jaźni), emanacji i kreacji, monizmu i pluralizmu, idealizmu i realizmu, podobieństwa myśli poety i filozofii Fryderyka Nietzschego, idea Trójcy Świętej. Przypominając studia znakomitych filologów i filozofów, szczególnie wiele uwagi poświęcam rozprawie Haliny Floryńskiej. Jej monografia *Spadkobiercy Króla-Ducha*, nie tylko porządkuje filozoficzne aspekty badań, ale pomaga spojrzeć na studia nad Słowackim, jako na niezwykle wyzwanie intelektualne.

Rozdział pierwszy zatytułowany cytatem z *Horsztyńskiego: „Co to – Ja”* dotyczy problematyki podmiotu. Zagadnienie „ja” zajmuje centralne miejsce w całej twórczości Słowackiego. Starłam się przedstawić proces rozwoju tego tematu od „ja” pisanego małą literą do „Ja” pisanego majuskułą, od dojmującego poczucia braku własnego „ja”, przez bolesne poszukiwanie tożsamości i egzystencjalne rozterki aż do odkrycia „Ja” głębokiego w mistycznej fazie twórczości. Szczególnym wkładem w tę problematykę było odkrycie związku Ja pisanego dużą literą w *Beniowskim* z niemieckim idealizmem. „Ja” kreacyjne wyrażające ironię romantyczną w poemacie dygresyjnym porównałam także z podobną koncepcją podmiotu w filozofii indyjskiej. Filozofia subiektywnego idealizmu jest tak bliska niektórym nurtom myśli hinduskiej, że August Schlegel nauczył się sanskrytu, wykładał go i tłumaczył teksty literatury indyjskiej. Teksty te czytali romantycy jenajscy interesując się całkowicie wolnym podmiotem i brakiem ograniczającej go rzeczywistości. Natomiast poznanie „Ja” głębokiego w przypadku Słowackiego nastąpiło prawdopodobnie dopiero podczas spotkania z Andrzejem Towiańskim. Manifestacją tego odkrycia jest wiersz *Tak mi Boże dopomóż*. Finałem całej drogi rozwoju stało się nowe mistyczne a zarazem kosmiczne Ja Król-Duch.

Rozdział drugi zatytułowany *Czy emanacja?* Pomyślany został jako dialog z emanacyjną koncepcją filozofii poety, za którą mocno opowiada się Jarosław Ławski.

Kalina Nowak

Konsekwencje tak pojmowanej wizji świata wykluczają w moim przekonaniu, dialogiczne rozumienie twórczości poety. Emanacja w różnych koncepcjach filozoficznych ma bowiem przebieg konieczny i bezosobowy, co klóci się z dużą aktywnością woli Boga i Duchów w procesach stwarzania świata wielokrotnie eksponowanych w dziełach Słowackiego. W tym rozdziale posłużyłam się myślą Emanuela Lèvinasa albowiem *autor Całości i nieskończoności* przekonująco prezentuje konflikt tytułowych pojęć. Oparta na emanacji idea Całości, w której skończona rzeczywistość jawi się jako kosmos czyli ład przeciwstawiona została idei Nieskończoności, tak bliskiej romantyzmowi, w której był nieograniczony a zarazem niepojęty i tajemniczy musiał być stworzony aktem woli *ex nihilo*. Z idei Nieskończoności wynika też zasada separacji umożliwiająca pluralizm bytów, a więc Inność. Relacja Tożsamego z Innym nie prowadzi zatem do Całości (czyli unifikacji) ale do dialogu, stawiającego opór wszelkiej totalizacji. Na potwierdzenie tej tezy przedstawiłam różne przykłady dialogiczności Słowackiego, skupiając się zwłaszcza na tekstach, będących nową wersją dzieł innych twórców, by wydobyć bachtinowską wielogłosowość tych utworów.

W rozdziale trzecim porównałam koncepcję natury filozofa amerykańskiego Ralph W. Emersona z wizją przyrody w mistycznej twórczości Słowackiego. Filozofia Emersona, znana wcześniej Adamowi Mickiewiczowi i Towiańczykom, jest kontynuacją idealistycznej filozofii niemieckiej, gdzie dominuje rola kreacyjnego podmiotu. I chociaż natura jest niezbędna dla rozwoju ludzkiego ducha, to w przekonaniu „amerykańskiego Sokratesa” – nie istnieje, jest tylko zjawiskiem, projekcją podmiotu. Słowacki w okresie pisania *Beniowskiego* także pozostawał w kręgu myśli idealizmu niemieckiego i ironii romantycznej. Jednak po przełomie mistycznym jego stosunek do świata uległ zmianie. Rzeczywiste istnienie natury wynikało teraz z koncepcji stworzenia, w którym uczestniczyły duchy współpracujące z Bogiem. Przyroda przekształcana i rozwijana przez duchy stawia opór, jest realną przeszkodą, którą trzeba pokonywać, by przemienić ją w materię doskonałą, czyli w światło. W analizie tego zagadnienia posłużyłam się argumentacją Romana Ingardena polemizującego z Edmundem Husserlem i jego koncepcją czystej świadomości. Fenomenolog niemiecki uważał, że ma ona gwarancję absolutnego istnienia, której nie ma świat zewnętrzny wobec świadomości. Ingarden wskazał na zależność i

egzystencjalny związek świadomości z ciałem. W *Genezis z Ducha* w ewolucyjnym procesie rozwoju przyroda stanowi cielesną formę ducha, która wywiera na niego silny nacisk hamując jego aktywność, co świadczy o jej istnieniu.

Drugim zagadnieniem wskazującym na podobieństwo myśli Słowackiego i Emersona jest „historia subiektywna”. Amerykanin nie uznawał istnienia obiektywnej historii, uważał, że wydarzeń z przeszłości trzeba doświadczyć subiektywnie zanurzając się w duchu świata. Ważna jest nie tyle wiedza, co osobiste doświadczenie. Słowacki natomiast wydobywa dzieje z pamięci metempsychicznej, a subiektywne doświadczenie wynika z własnych przeżyć w poprzednich wcieleniach. Co ciekawe, obydwaj myśliciele opisują bardzo podobne lub nawet te same epizody historyczne traktując je jako osobiste przeżycie.

W Rozdziale czwartym zatytułowanym *Ponad dobrem i złem* nawiązałam do młodopolskich badań nad podobieństwem filozofii Fryderyka Nietzschego i myśli Słowackiego. Uwzględniłam wyniki nowszych prac dotyczących obydwu myślicieli i starałam się pokazać podobieństwo między nimi w zupełnie nowy sposób. Pierwszym zagadnieniem, jakim się zajęłam był stosunek do chrześcijaństwa. Prace niemieckiego filozofa stanowiły wielki atak na tę religię, tymczasem polski poeta w okresie mistycznym odkrywał chrześcijaństwo na nowo. Nietzsche krytykuje przede wszystkim moralność religijną, która w jego przekonaniu przekształca ludzi w niewolników i zmusza ich do pogardy dla życia ziemskiego w imię istnienia jakiegoś innego świata. Tymczasem bohaterowie Słowackiego nie są niewolnikami, ale osiągają niezwykłą moc korzystając właśnie z sił pozaziemskich. Filozof proponuje odrzucenie wszystkich „fałszywych” wartości, do których zaliczył Boga, duszę, ducha, prawdę. W tekstach Nietzschego pojęcia te występują bardzo często, ale traktowane są metaforycznie. Natomiast w tekstach Słowackiego wysoka frekwencja tych pojęć wiąże się z nadawaniem im dużej wagi jako „prawdy prawdziwej”.

Nietzsche protestując przeciwko osłabieniu człowieka przez chrześcijaństwo stworzył koncepcję nadczłowieka obdarzonego wolą mocy. Wielokrotnie wykazywano podobieństwo okrutnego Popiela do nadczłowieka, ale jego moc ma charakter duchowy nie biologiczny. Popiel także dochodzi do wniosku, że Boga nie ma i człowiek może samodzielnie kreować wartości, ale w końcu otrzymuje apokaliptyczny znak i ginie pokonany przez boskiego posłańca. Okazuje się, że Bóg

jest (nie umarł), a umiera nadczłowiek. Co ciekawe Słowacki dopiero w okresie mistycznym zaczął tworzyć mocnych bohaterów jak Ksiądz Marek czy Księżę Niezłomny.

Obydwaj myśliciele za najwyższą formę działania uznają twórczość. Wymaga ona upojenia i egzaltacji, która dla Nietzschego ma charakter zmysłowy, dla polskiego poety – całkowicie duchowy. Podobnie, wola mocy nadczłowieka dotyczy cielesności, natomiast moc Króla-Ducha płynie z Ducha. Nietzsche piętnuje platońskie kłamstwo o zaświatach, a akcja *Króla-Ducha* rozpoczyna się właśnie w platońskich zaświatach. Dla Nietzschego światy: ziemski i ponadzmysłowy są fałszywe, dla Słowackiego obydwie są prawdziwe.

Obydwaj są zwolennikami hierarchii społecznej i przedstawiają ją w postaci piramidy. Nietzsche podzielił ludzi na dostojnych, którzy stoją na szczycie piramidy i lichych, stadnych, którzy pragną żyć w wygodzie i lenistwie i z ochotą podporządkowują się władcom. Oni stanowią podstawę piramidy. Ludzie dostojni tworzą wartości i mogą postępować „poza dobrem i złem”. Piramida Słowackiego dotyczy duchów. Na dole znajdują się duchy słabe, „zaleniwione”, natomiast na górze Króle-Duchy prowadzący innych wzwyż. Ale w modelu niemieckiego filozofa przechodzenie od jednej kategorii do drugiej jest niemożliwe, granice są nieprzekraczalne, natomiast w ujęciu polskiego poety ta piramida jest ruchoma. Duchy rozwijają się, wzrastają, pragną wyrwać się z lenistwa. Podobnie jak w koncepcji Nietzschego, prawo moralne dotyczy tylko tych na dole, a najdoskonalsze duchy mu nie podlegają. Jednak nie żyją „poza dobrem i złem”, lecz kierując się natchnieniami Boga stoją „ponad dobrem i złem”. W tej analizie posłużyłam się rozróżnieniem Lwa Szestowa sformułowanym w dziele *Ateny i Jerozolima*.

Liczne podobieństwa między myślą Nietzschego i Słowackiego nie wykluczają istotnych różnic. Szczególnie ciekawym przykładem całkowitego przeciwieństwa jest ideał kobiecości. Nietzsche podkreśla zwierzęcość kobiety, która powinna kierować się instynktem i pielęgnować „wewnętrzzną dzikość”. Wszelka wiedza, zdaniem filozofa, pozbawia ją czaru i czyni nudną. Natomiast Słowacki ideał kobiety wiąże z Niewiastą Apokaliptyczną, z duchem anielskim prowadzącym duchy w górę do Królestwa Bożego.

Lucyna Komarowska

Druga część książki dotyczy zagadnień teologicznych. W pierwszym rozdziale przedstawiającym ideę Trójcy Świętej badałam jej wpływ na koncepcje polityczne Słowackiego. Posłużyłam się tutaj bliską poecie teologią prawosławną, która traktuje Trójcę Świętą odmiennie od tradycji katolickiej. Teolodzy zachodni, za św. Augustynem, zaczynają swe rozważania od zasady boskiej jedności, a następnie przechodzą do tajemnicy trzech Osób. Natomiast tradycja wschodniego chrześcijaństwa rozpoczynając od zasady troistości to właśnie jedność traktuje jako tajemnicę. Takie podejście bliskie jest także filozofom dialogu. Jedność patronuje zwolennikom władzy absolutnej, totalitarnej, natomiast troistość wiązał Słowacki z polityką demokratyczną (idea konfederacji).

W drugim rozdziale zatytułowanym *Piękno świętości* ponownie posłużyłam się teologią Wschodnią, która za Dionizym Areopagitą przeniosła koncepcję piękna z przedmiotów ziemskich na Boga (piękno stało się jednym z Jego imion). Słowacki we wczesnej twórczości ideę piękna traktował konwencjonalnie, potem wiązał ją ze wzniosłością, natomiast w okresie mistycznym piękno najczęściej dotyczyło świętości, czyli wiązało się z obecnością boskiej cząstki.

W kolejnym rozdziale przedstawiłam badanie zmiany frekwencji słowa i pojęcia miłości po przemianie mistycznej poety. We wcześniejszej fazie twórczości pojęcie to pojawiało się rzadko, natomiast w ostatniej występowało niemal w nadmiernej ilości i w najróżniejszych kontekstach. Dotyczy już nie tylko relacji międzyludzkich czy stosunku do Boga, ale pojawia się w zaskakujących dziedzinach. Miłość stanowi energię stwórczą, formuje więzi między planetami, motywuje ewolucję przyrody i historii, umożliwia przemianę materii w światło, wspomaga ekonomię i działalność polityczną.

Rozdział ostatni rejestruje moje badania nad dialogiem międzyreligijnym w dwóch dramatach Słowackiego: w *Księdzu Marku* i *Śnie srebrnym Salomei*. Dotyczy on katolicyzmu, judaizmu i prawosławia. Relacje między przedstawicielami tych wyznań przedstawia poeta z zachowaniem ich tożsamości religijnej. Judyta działa zgodnie z żydowskim prawem talionu, a ksiądz Marek reprezentując chrześcijańską ideę miłości dialoguje z hebrajską sprawiedliwością. W *Śnie srebrnym Salomei* zarówno okrutni Ukraińcy jak i bezwzględni Polacy, uczestnicy koliszczyzny i rzezi humańskiej zostali wpisani w ikony męczenników.

Moją pracą chciałam włączyć się w szereg badań ukazujących niezwykle bogactwo myśli zawarte w twórczości Juliusza Słowackiego, w której nieustannie można odkrywać nowe horyzonty i zaskakujące nieraz konteksty.

Ostatni rozdział książki stał się początkiem dalszych moich badań związanych z relacjami międzyreligijnymi w dziełach poety. W czasopiśmie „Bibliotekarz podlaski” (2/ 2022) ukazał się mój artykuł *Islam w twórczości Juliusza Słowackiego*, a w kolejnym numerze czasopisma „Świat i słowo” ukaże się mój tekst dotyczący rozumienia reinkarnacji w dziele Słowackiego w kontekście różnych koncepcji tej idei. Szczególnym odkryciem, jakiego udało mi się dokonać jest rozpoznanie niezwykle podobieństwa obrazu Słowackiego wielokrotnie pojawiającego się w jego pismach filozoficznych – a mianowicie obrazu Saturna pożerającego swe dzieci i zawartego w hinduskim poemacie *Bhagadgita* (przetłumaczona na język angielski w 1785 roku, a przez A. Schlegla na łacinę w 1823) obrazu boga Wisznu pożerającego stworzonych przez siebie ludzi. Co ciekawe obydwie wizje służą do przedstawienia filozoficznej idei związków między duchem i materią. Obecnie pracuję nad relacją chrześcijaństwa i słowiańszczyzny. Konflikty religijne stanowią trudne wyzwanie także współczesnego świata (prowadzę na ten temat wykład monograficzny na kierunku Komunikacji Promocyjnej i Kryzysowej). Temat ten stał się ciekawym projektem w moich badaniach twórczości Słowackiego, tym bardziej, że dotyczy niemal wszystkich dzieł poety poczynając od pierwszego dramatu (*Mindowe*), przez *Lillę Wenedę* czy *Sen srebrny Salomei* aż do *Króla-Ducha*.

b. W 2010 roku ukazała się moja książka *Mistyczny sens mitu w „Królu-Duchu”*, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, recenzent M. Piwińska. Książka jest poprawioną i rozszerzoną wersją doktoratu.

W moich badaniach nad *Królem-Duchem* posłużyłam się dwiema metodami: fenomenologią i hermeneutyką. Jak napisałam we wstępie, każda z nich odślania inną interpretację tego poematu. Badanie fenomenów religijnych, mitów i rytuałów obecnych w *Królu-Duchu* pozwoliło mi dostrzec odmienność, a zarazem mityczną więź każdego z rapsodów. Osłonił się ciąg mityczny od „epoki ciemnej” pierwszego rapsodu pełnego barw ciemnych, wręcz czarnych, grozy chaosu, w którym dominuje

Liliana Nawroth

obraz smoka niszczącego świat, przez epokę światła, symbolizującego początek stworzenia i pokonanie chaosu, a jest to stworzenie nowej krainy – Polski, aż po budowanie tej krainy, umacnianie jej w potężne królestwo. Ale zło popełnione przez króla zaczyna ją niszczyć i zapowiada powrót chaosu.

Metoda hermeneutyczna umożliwiła z kolei odczytanie mistycznego sensu mitycznych wydarzeń i obrazów. W rapsodzie o Popielu (a wskazuje to już imię króla) możemy dostrzec mistyczny etap oczyszczenia. W rapsodzie o Mieczysławie etap oświecenia o czym świadczą obok symboliki światła także sny królewskich małżonków, które odsłaniają im sens świata. Wreszcie w rapsodzie o Bolesławie – etap zjednoczenia z Bogiem, który daje niezwykłą moc królowi i Polsce. Wkrótce jednak złe czyny króla pozbawią go duchowej mocy, osłabią królestwo i przywrócą ciemność. Ponownie potrzebne stanie się oczyszczenie.

Można też w eposie Słowackiego zobaczyć etapy tworzenia podobne do pisania ikony, czyli położenie najpierw barw ciemnych, by je stopniowo rozjaśniać. Poemat nie ma zakończenia, poeta planował kolejne rapsody, które być może miały układać się w podobny ciąg, ale już na wyższym poziomie. Dzieje uzyskałyby w ten sposób kształt spirali Vico skierowanej wwyż. Staralam się również pokazać w poemacie misteryjną drogę Króla-Ducha przechodzącą szereg prób i podobną drogę oczekiwaną przez poetę od czytelnika stopniowo wtajemniczanego w ukryty sens tego trudnego eposu.

c. W 2022 roku ukazała się książka zbiorowa *Literatura i żywioły*. Katowice 2022. Pod red. L. Nawareckiej i M. Janoszki. Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego. Recenzent W. Pyczek. Książkę tę redagowałam wspólnie z M. Janoszką. Mój był pomysł samej książki, napisałam wstęp i rozdział zatytułowany *Żywioł światła w twórczości Juliusza Słowackiego*.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż w jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Od 1997 do 2000 roku na zaproszenie prof. dr hab. Marii Kalinowskiej, która pracowała wówczas w Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu wzięłam udział w grantie KBN nr 1H01 047 12, 1997 – 2000 zatytułowanym *Antyk romantyków – model*

Liliana Nawarecka

europijski i wariant polski. W ramach tego projektu uczestniczyłam w konferencjach i dyskusjach organizowanych w toruńskim Uniwersytecie. Skutkiem tej współpracy były artykuły *O mitach greckich w mistycznej twórczości Juliusza Słowackiego oraz Ikona świata. O materii przemienionej w „królu-Duchu”*, które ukazały się w książkach podsumowujących grant. Następnie kontynuowałam współpracę z Uniwersytetem Mikołaja Kopernika w ramach grantu *Przekształcenia antycznych tematów, mitów i symboli w literaturze i sztuce romantyzmu i modernizmu* (grant KBN nr 5 H01C034 21, realizowany w latach 2001-2004). Dzięki pracy w ramach tego projektu badawczego napisałam dwa artykuły : *Idea Trójcy Świętej w mistycznej twórczości Juliusza Słowackiego* oraz *Postać Króla-Ducha w kontekście idei przebóstwienia*, które zostały opublikowane w książce *Bizancjum. Prawosławie. Romantyzm. Tradycja wschodnia w kulturze XIX wieku*, pod red. J. Ławskiego i K. Korotkicha, Białystok 2004. Z kolei w 2006 roku współpracowałam z Uniwersytetem Warszawskim w ramach grantu pt. *Filhellenizm romantyków – specyfika polska i konteksty europejskie* (1 H01C 053 30, prowadzony w OBTA UW), czego wynikiem była publikacja artykułu *Wiara widząca. O wschodniochrześcijańskich kontekstach mistycznej twórczości Juliusza Słowackiego* w książce *Filhellenizm w Polsce. Rekonesans*, pod red. M. Borowskiej, M. Kalinowskiej, J. Ławskiego i K. Tomaszuk, Warszawa 2007.

W 2002 roku brałam udział w konferencji *Granica w literaturze. Tekst – świat – egzystencja* zorganizowanej w Uniwersytecie Śląskim. Wygłosiłam referat pt. *Granica świata i świat jako granica w „Królu-Duchu” Juliusza Słowackiego*, który w 2004 roku ukazał się w książce pokonferencyjnej.

W 2007 roku uczestniczyłam w konferencji *Romantyczne przedmowy i przemowy* organizowanej przez Zakład Historii Literatury Oświecenia i Romantyzmu w Uniwersytecie Śląskim, na której wygłosiłam referat: *Bigos romantyczno-postmodernistyczny. O przedmowach Tytusa Szczeniowskiego*, który został opublikowany w książce pokonferencyjnej (*Romantyczne przedmowy i przemowy*, pod red. J. Lyszczyny i M. Bąk, Katowice 2010.).

W roku 2009 (Rok Słowackiego) uczestniczyłam w konferencji *Piękno Juliusza Słowackiego* zorganizowanej przez Uniwersytet w Białymstoku, na której wygłosiłam referat pt. *Piękno świętości*. W 2012 roku ukazał się on w tomie pokonferencyjnym (

Lucyna Nowacka

Piękno Juliusza Słowackiego, t. 1 *Principia*, pod red. J. Ławskiego, K. Korotkicha, G. Kowalskiego. Białystok 2012).

Na zaproszenie Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego w Mińsku w ramach Roku Słowackiego prowadziłam tygodniowy cykl wykładów i ćwiczeń.

W 2009 w Toruniu odbyła się konferencja dotycząca poematu dygresyjnego Juliusza Słowackiego, na której wygłosiłam referat: „*Beniowski*” – *poemat transcendentalny*. Ukazał się on w książce: *Poemat dygresyjny Juliusza Słowackiego. Struktura. Konteksty, recepcja*, pod red. M. Kalinowskiej i M. Leszczyńskiego. Toruń 2011.

W 2015 roku ukazała się książka pokonferencyjna *Miłość w kulturze polskiej*, pod red. W. Łysiaka. Poznań 2015, w której znajduje się mój referat wygłoszony na tejże konferencji pt. *Miłość mistyczna w twórczości Juliusza Słowackiego*.

W pokonferencyjnej książce pt. *Zanikanie i istnienie niepełne. W labiryntach romantycznej i współczesnej podmiotowości*, pod red. A. Dębskiej-Kossakowskiej, P. Paszka, L. Zwierzyńskiego (Katowice 2013) został opublikowany mój referat pt. *Ja – Duch. O podmiocie „Króla-ducha”*.

W latach 2013 – 2017 uczestniczyłam w grantie pt. *Historyczny słownik terminów literackich. Źródła i przemiany wybranych pojęć* (nr 0104/NPRH2/H11/81/2013), a w finalizującej grant książce pt. *Ilustrowany słownik terminów literackich. Historia, anegdota, etymologia*, (red. Z. Kadłubek, B. Mytych-Forajter, A. Nawarecki. Gdańsk 2018) znalazło się opracowane przeze mnie hasło: *Symbol*.

W 2014 roku na konferencji *Literatura Niesamowita* zorganizowanej w Uniwersytecie Śląskim w Instytucie Nauk o Literaturze wygłosiłam referat pt. *Czego boi się Joanna Bator? O powieści „Ciemno, prawie noc”*. Został on opublikowany pt. „*Niesamowite*” w powieści Joanny Bator „*Ciemno, prawie noc*” w czasopiśmie „Świat i słowo” 2021, 37(2).

W 2015 roku uczestniczyłam w organizowanej przez KUL konferencji: *Nawrócenie. Łaska – Tajemnica – Doświadczenie*, na której wygłosiłam referat, opublikowany w książce pokonferencyjnej (2017) pod tytułem *Drugie nawrócenie Juliusza Słowackiego*.

Lilypa Nowarowicz

W książce *Chrześcijańskie dziedzictwo duchowe narodów słowiańskich*. Seria III *Literatura – język, kultura, historia*. T II *Chrześcijaństwo w kulturze, sztuce i historii*, pod red. Z. Abramowicz, K. Korotkicha. Białystok 2016 rejestrującej konferencję na tytułowy temat został umieszczony mój artykuł wygłoszony na konferencji pt. *Judaizm, katolicyzm, prawosławie – dialog międzyreligijny w mistycznej twórczości Juliusza Słowackiego*.

W 2016 roku w Białymstoku odbyła się konferencja dotycząca *Króla-Ducha*, na której wygłosiłam referat: *Wola mocy. Jeszcze o Królu-Duchu i nadczłowieku* opublikowany następnie w tomie: *Studia o Królu-Duchu Juliusza Słowackiego*, red. M. Kuziak, J. Ławski. Kraków – Białystok 2020.

W organizowanej przez Wydawnictwo Naukowe „Tygiel” w Lublinie konferencji na temat *Filozoficzne aspekty literatury* wygłosiłam referat: *Czy emanacja? O koncepcji powstania świata w filozofii genezyjskiej Juliusza Słowackiego*, który został opublikowany w książce pokonferencyjnej w 2018 roku.

Na konferencji „Ja” w przestrzeniach aksjologicznych. Z problematyki podmiotowości w literaturze XIX – XXI wieku zorganizowanej w Uniwersytecie Śląskim wygłosiłam referat: *Ponad dobrem i złem. O „ja” i „Ja” w twórczości Juliusza Słowackiego*, który został opublikowany w książce pokonferencyjnej w 2017 roku.

W 2022 roku uczestniczyłam w konferencji: *Cielesność w romantyzmie polskim i europejskim* zorganizowanej przez Wydział „Artes Liberales” Uniwersytetu Warszawskiego, na której wygłosiłam referat pt. *Re-in-karnacja w twórczości Juliusza Słowackiego*.

Otrzymałam dwie nagrody Rektora Uniwersytetu Śląskiego za osiągnięcia w pracy badawczej.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Wypromowałam ponad 20 licencjatów, recenzowałam prace licencjackie i magisterskie. Obecnie rozpoczynam pracę promotora pomocniczego doktoratu.

W 2009 roku założyłam wspólnie ze studentami koło studenckie „Literatury XIX wieku”. Zorganizowaliśmy 3 konferencje studenckie: *Juliusz Słowacki, Literatura i*

Lucretia Nowacka

uzależnienie, *Kultura vs technika*. Na tej ostatniej wygłosiłam referat: *Miasto w twórczości Słowackiego*, który został opublikowany w czasopiśmie „Postscriptum” 2009, 2 (4). Średnia ocena zajęć wynikająca z ankiet studenckich z ostatnich dwóch lat wynosi 4,8. Obok zajęć obowiązkowych prowadziłam zajęcia autorskie oraz wykład monograficzny. Kierowałam pracą nad harmonogramem zajęć na filologii polskiej oraz pracowałam przy rekrutacji studentów.

W 2009 roku, czyli w Roku Słowackiego wygłosiłam wykład dotyczący twórczości Juliusza Słowackiego w Londynie dla Polonii, który cieszył się dużą frekwencją słuchaczy i otrzymał pozytywne opinie w pismach polonijnych. Dla młodych Polaków, pracujących w Anglii zorganizowałam spacer po Londynie śladami Słowackiego.

Należę do Towarzystwa Literackiego im. Adama Mickiewicza oraz Komisji Historycznoliterackiej PAN, oddział w Katowicach.

..... *Lucyna Nowakiewicz*

(podpis wnioskodawcy)